

LISA KLEYPAS

Η ΦΛΟΓΑ ΜΕΣΑ ΜΑΣ

μετάφραση
Νοέλα Ελιασά

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

*Στον σύζυγό μου, Γκρεγκ, την πραγματική μου αγάπη,
τον καλύτερό μου φίλο, την περιπέτειά μου,
την παρηγοριά μου, και την πυξίδα στον χάρτη της
καρδιάς μου. Σε αυτόν που μου κάνει τις καλύτερες
αγκαλιές, που με κάνει να νιώθω όμορφη, που είναι
αστείος και έξυπνος, που διαλέγει το καλύτερο κρασί,
που φροντίζει την οικογένειά μας, και που πάντα είναι
ο πιο ενδιαφέρων άνθρωπος σε έναν χώρο.*

Κεφάλαιο 1

Ήταν ήμουν τεσσάρων, ο πατέρας μου σκοτώθηκε σε ατύχημα σε μια πλατφόρμα γεώτρησης πετρελαίου. Δεν ήταν καν εργάτης εκεί. Ήταν υπάλληλος μιας εταιρείας και φορούσε κοστούμι και γραβάτα όταν πήγαινε να επιθεωρήσει την παραγωγή και τις πλατφόρμες γεώτρησης. Αλλά μια μέρα σκόνταψε σε ένα κενό της πλατφόρμας. Έπεσε από ύψος είκοσι μέτρων και σκοτώθηκε ακαριαία.

Μου πήρε πολύ καιρό να καταλάβω γιατί δεν γυρνούσε ο μπαμπάς σπίτι. Τον περίμενα μήνες, καθισμένη στο μπροστινό παράθυρο του σπιτιού μας στο Κέιτι, δυτικά του Χιούστον. Κάποιες μέρες καθόμουν στο τέρμα του δρόμου μας και παρακολουθούσα κάθε αυτοκίνητο που περνούσε. Όσες φορές κι αν μου έλεγε η μαμά να σταματήσω να τον αναζητώ, εγώ δεν τα παρατούσα. Μάλλον πίστευα ότι η δύναμη της θέλησής μου ήταν αρκετή για να τον φέρει πίσω.

Ελάχιστες μνήμες έχω από τον πατέρα μου, περισσότερο σκηνές που μου έχουν εντυπωθεί. Θα πρέπει να με πήρε στους ώμους του μια δυο φορές – θυμάμαι το γεροδεμένο στέρνο του, όπου ακουμπούσαν οι γάμπες μου, την αίσθηση όταν με έκανε αεροπλανάκι κρατώντας με σφιχτά από τους αστραγάλους. Και τις

τραχιές τούφες των μαλλιών του στα χέρια μου, τα γυαλιστερά, κουρεμένα σε στρώσεις μαύρα μαλλιά του. Σχεδόν ακούω τη φωνή του να τραγουδά το «Arriba del Cielo», ένα μεξικάνικο ναούρισμα, που με έκανε πάντα να βλέπω όνειρα γλυκά.

Πάνω στην τουαλέτα μου υπάρχει μια κορνιζαρισμένη φωτογραφία του μπαμπά, είναι η μοναδική που έχω. Φοράει ένα καουμπόικο πουκάμισο, τζιν παντελόνι με τσάκιση μπροστά και μια δερμάτινη ζώνη με μια πελώρια ασημένια και τρκουάζ αγκράφα. Έχει μια υποψία χαμόγελου στο πρόσωπο και ένα λακκάκι τονίζει το λείο, μελαμψό μάγουλό του. Ήταν ένας άντρας έξυπνος, ρομαντικός, εργατικός και με μεγάλες φιλοδοξίες. Πιστεύω ότι θα είχε κατορθώσει πολλά στη ζωή του αν είχε ζήσει περισσότερα χρόνια. Γνωρίζω πολύ λίγα για τον πατέρα μου, αλλά είμαι σίγουρη πως μ' αγαπούσε. Το νιώθω ακόμα κι από αυτές τις ελάχιστες μνήμες.

Η μαμά δεν βρήκε ποτέ άλλον άντρα να αντικαταστήσει τον μπαμπά. Πιο σωστά, θα πω ότι βρήκε αρκετούς να τον αντικαταστήσουν. Αλλά κανείς τους δεν έμεινε για πολύ. Ήταν όμορφη γυναίκα, αν και όχι ευτυχισμένη, και δεν δυσκολευόταν να προσελκύει άντρες. Ωστόσο, το να κρατήσει κάποιον ήταν διαφορετικό. Μέχρι να γίνω δεκατριών χρονών, είχα πια χάσει τον λογαριασμό των φίλων της. Ανακουφίστηκα όταν τελικά βρήκε κάποιον με τον οποίο αποφάσισε ότι θα μπορούσε να στεριώσει για λίγο.

Συμφώνησαν να συζητήσουν στην πόλη Γουέλκομ του ανατολικού Τέξας, κοντά στα μέρη όπου είχε μεγαλώσει εκείνος. Όπως αποδείχτηκε, το Γουέλκομ ήταν το μέρος όπου έχασα τα πάντα, και κέρδισα τα πάντα. Το Γουέλκομ ήταν ο τόπος όπου η ζωή μου οδηγήθηκε από τον ένα δρόμο στον άλλο, στέλνοντάς με σε μέρη όπου ποτέ δεν πίστευα ότι θα πάω.

Την πρώτη μέρα στο πάρκο τροχόσπιτων, περπάτησα μέχρι

έναν αδιέξοδο δρόμο που βρισκόταν ανάμεσα σε σειρές τροχόσπιτων που θύμιζαν πλήκτρα πιάνου. Το πάρκο ήταν ένα σύνολο από σκονισμένους αδιέξοδους δρόμους, με έναν καινουριοφτιαγμένο κυκλικό γύρω από την αριστερή πλευρά. Κάθε τροχόσπιτο ήταν τοποθετημένο πάνω στη δική του τοιμεντένια πλατφόρμα, που είχε επένδυση από αλουμίνιο ή ξύλο. Κάποια τροχόσπιτα διέθεταν και μια μικρή αυλή με μυρτιές με ξεφλουδισμένους από τη ζέστη κορμούς.

Ο ήλιος του απομεσήμερου έλαμπε ολοστρόγγυλος στον ουρανό. Η ζέστη έμοιαζε να έρχεται από παντού και να σηκώνεται σε κύματα από το έδαφος. Ο χρόνος κυλούσε πολύ αργά στο Γουέλκομ, όπου οι άνθρωποι δεν βιάζονταν για τίποτα. Τα σκυλιά και οι γάτες κοιμούνταν όλη μέρα στη σκιά και ξυπνούσαν μόνο για να πουν λίγο νερό. Ακόμα και οι μύγες πετούσαν αργά.

Στην τσέπη του τζιν μου έτριξε ένας φάκελος που περιείχε μια επιταγή. Η μαμά μου είχε πει να την πάω στον διαχειριστή του Ράντσου Μπλουμπόνετ, στον κύριο Λούις Σάντλεκ, που έμενε στο σπίτι με τα κόκκινα τούβλα στην είσοδο του πάρκου των τροχόσπιτων.

Ένωθα τα πόδια μου να ζεματάνε μέσα στα παπούτσια μου καθώς περπατούσα στη ραγισμένη άσφαλτο. Είδα δυο μεγαλύτερα αγόρια να στέκονται τεμπέλικα μαζί με ένα έφηβο κορίτσι. Το κορίτσι είχε μια μακριά ξανθιά αλογοουρά, ενώ στο μέτωπό του έπεφταν μπουκλές ψεκασμένες με λακ. Το κοντό σορτσάκι και το μικροσκοπικό μοβ μπικίνι αναδείκνυαν το μαύρισμά της, πράγμα που εξηγούσε το γιατί τα αγόρια ήταν τόσο απορροφημένα στην κουβέντα μαζί της.

Ο ένας φορούσε αμάνικο φανελάκι και σορτς, ενώ ο άλλος, με τα σκούρα μαλλιά, ένα τριμμένο τζιν και σκονισμένες δερμάτινες μπότες. Είχε ρίξει το βάρος του στο ένα πόδι και είχε τον ένα

αντίχειρά του στην τσέπη του παντελονιού του· καθώς μιλούσε, κουνούσε το άλλο χέρι για έμφαση. Υπήρχε κάτι το εντυπωσιακό στη λεπτή, κοκαλιάρικη κορμοστασιά του, στις σκληρές γραμμές του προφίλ του. Η ενέργεια που έβγαζε είχε κάτι που σε τάραζε μες στη λάβα της ώρας.

Παρόλο που οι Τεξανοί όλων των ηλικιών είναι από τη φύση τους κοινωνικοί και μιλάνε στους ξένους δίχως δισταγμό, ήταν προφανές ότι θα περνούσα εντελώς απαρατήρητη από τη συντροφιά των τριών. Δεν με πείραζε.

Αλλά καθώς περπατούσα ήσυχα στην απέναντι πλευρά του δρόμου, τρόμαξα από έναν δυνατό θόρυβο και μια απότομη κίνηση. Τινάχτηκα μόλις είδα δύο άγρια πίτμπουλ. Γάβγιζαν, γρύλιζαν και έδειχναν τα κίτρινα δόντια τους. Ποτέ δεν φοβόμουν τα σκυλιά, αλλά αυτά τα δύο έμοιαζαν πραγματικοί δολοφόνοι.

Ενσπικτωδώς, γύρισα να τρέξω. Οι φθαρμένες σόλες των παλιών αθλητικών μου γλίστρησαν πάνω σε κάτι χαλίκια κι έπεσα κάτω με τα χέρια και τα γόνατα. Τσίριξα και σκέπασα το κεφάλι μου με τα χέρια μου, σίγουρη πως θα με έκαναν κομματάκια. Αλλά, ξαφνικά, άκουσα μια θυμωμένη φωνή και, αντί να νιώσω δόντια στη σάρκα μου, ένιωσα να με γραπώνουν δυο δυνατά χέρια.

Ούρλιαξα και, καθώς γύρισα, είδα το πρόσωπο ενός μελαχρινού αγοριού. Μου έριξε μια γρήγορη ματιά για να δει αν ήμουν καλά και γύρισε να φωνάξει πάλι στα πίτμπουλ. Τα σκυλιά είχαν οπισθοχωρήσει μερικά μέτρα και τώρα μόνο γρύλιζαν.

«Δρόμο, είπα!» τους φώναξε το αγόρι. «Τραβάτε σπίτι και σταματήστε να τρομάζετε τον κόσμο, σκατόσκ—» Συγκρατήθηκε και έριξε σε μένα μια γρήγορη ματιά.

Τα πίτμπουλ σταμάτησαν να γρυλίζουν και οπισθοχώρησαν, με τις ροδαλές γλώσσες τους να κρέμονται σαν κορδέλες από μπαλόνια σε πάρτι γενεθλίων.

Ο σωτήρας μου τα κοίταξε με απέχθεια και μίλησε στο αγόρι με τη φανέλα. «Πιτ, πήγαινε τα σκυλιά στο σπίτι της μισ Μάρβα».

«Ας γυρίσουν μόνα τους», διαμαρτυρήθηκε το αγόρι, που δεν ήθελε να αφήσει την ξανθιά με το μπικίνι.

«Πήγαινε τα πίσω», απάντησε το πρώτο αγόρι αυταρχικά, «και πες στη Μάρβα να μην ξαναφήσει την αυλόπορτα ανοιχτή».

Όσο γινόταν αυτός ο διάλογος, εγώ κοίταξα τα γόνατά μου και είδα ότι είχαν ματώσει και ήταν γεμάτα χαλίκια. Όταν πέρασε το πρώτο σοκ, άρχισα να κλαίω, πράγμα που με βύθισε στην απόλυτη ντροπή. Όσο πιο πολύ προσπαθούσα να πνίξω το κλάμα μου, τόσο χειρότερο γινόταν. Τα δάκρυα κυλούσαν ασταμάτητα κάτω από τα χοντρά γυαλιά μου με τον πλαστικό σκελετό.

«Έλεος...» άκουσα να μουρμουρίζει το αγόρι με τη φανέλα. Πήγε αναστενάζοντας στα σκυλιά και τα άρπαξε από τα κολάρα τους. «Πάμε, μικροί ταραχοποιοί». Πήγαν μαζί του πρόθυμα, χοροπηδώντας δίπλα του λες και έκαναν πασαρέλα σε καλλιστεία σκύλων.

Το μελαχρινό αγόρι έστρεψε την προσοχή του σε μένα και η φωνή του γλύκανε. «Έλα τώρα, είσαι καλά. Δεν υπάρχει λόγος να κλαις, γλυκιά μου». Έβγαλε ένα κόκκινο μαντίλι από την τσέπη του και άρχισε να σκουπίζει το πρόσωπό μου. Μου σκούπισε τα μάτια και μου είπε να φουσήξω τη μύτη μου. Το μαντίλι είχε τη μυρωδιά αρσενικού ιδρώτα. Τότε όλοι οι άντρες, κάθε ηλικίας, είχαν ένα κόκκινο μαντίλι στην πίσω τσέπη του τζιν τους. Έχω δει να χρησιμοποιούν μαντίλια σαν κόσκινο, σαν φίλτρο καφέ, σαν μάσκα για τη σκόνη και μια φορά σαν αυτοσχέδια πάνα.

«Ποτέ μην τρέχεις να ξεφύγεις από ένα σκυλί». Το αγόρι έχωσε το μαντίλι στην πίσω τσέπη του. «Όσο κι αν φοβάσαι. Κοιτάς απλώς στο πλάι και περπατάς αργά, κατάλαβες; Και φωνάζεις “όχι” δυνατά, σαν να το εννοείς».

Ρούφηξα τη μύτη μου κι έγνεφα καταφατικά, κοιτώντας το μελαχρινό του πρόσωπο. Το πλατύ στόμα του είχε σχηματίσει ένα χαμόγελο που μ' έκανε ν' ανατριχιάσω και να σφιχτώ ολόκληρη.

Ήταν τόσο όμορφος, σχεδόν τέλειος. Τα χαρακτηριστικά του ήταν αδρά και έντονα και η μύτη του είχε ένα βαθούλωμα στη ράχη σαν να την είχε σπάσει κάποτε. Είχε όμως ένα αμυδρό χαμόγελο, καταγάλανα μάτια που φάνταζαν ακόμα πιο φωτεινά πάνω στο ηλιοκαμένο δέρμα του και σκούρα καστανά μαλλιά γυαλιστερά σαν γούνα μινκ.

«Μη φοβάσαι αυτά τα σκυλιά», είπε. «Όλο γρυλίζουν, αλλά, απ' όσο ξέρω, δεν έχουν δαγκώσει ποτέ κανέναν. Έλα, πιάσε το χέρι μου».

Καθώς με σήκωνε όρθια, ένιωσα τα γόνατά μου να φλέγονται. Προσπαθούσα τόσο πολύ να ηρεμήσω την καρδιά μου, που χτυπούσε δυνατά, ώστε δεν ένιωσα τον πόνο. Η λαβή του χεριού του ήταν δυνατή, τα δάχτυλά του στεγνά και ζεστά.

«Πού μένεις;» ρώτησε το αγόρι. «Στο καινούριο τροχόσπιτο στη στροφή;»

«Ναι». Σκούπισα ένα δάκρυ από το μάγουλό μου.

«Χάρντι...» Η φωνή του ξανθού κοριτσιού ήταν γλυκιά. «Εί-
ναι καλά τώρα. Έλα να με πας σπίτι. Θέλω να σου δείξω κάτι στο δωμάτιό μου».

Χάρντι. Έτσι τον έλεγαν, λοιπόν. Έμεινε να με κοιτάει, με το ζωηρό βλέμμα του να στρέφεται στο έδαφος. Ευτυχώς που το κορίτσι δεν είδε το κρυφό ειρωνικό χαμόγελο που σχηματίστηκε στα χείλη του. Έδειχνε να ξέρει πολύ καλά τι ήθελε να του δείξει.

«Δεν μπορώ», είπε εύθυμα. «Πρέπει να φροντίσω τη μικρή».

Η απογοήτευση που ένιωσα όταν αναφέρθηκε σε μένα σαν να ήμουν νήπιο αντικαταστάθηκε γρήγορα από τον θρίαμβο επειδή διάλεξε εμένα αντί για το ξανθό κορίτσι. Αν και δεν μπορούσα

με τίποτα να καταλάβω γιατί δεν άρπαζε την ευκαιρία να πάει μαζί της.

Δεν ήμουν απλό παιδί, αλλά ούτε και τίποτα το ιδιαίτερο. Από τον Μεξικανό πατέρα μου είχα κληρονομήσει σκούρα μαλλιά, πυκνά φρύδια και ένα στόμα που ήταν διπλάσιο απ' αυτό που φανταζόμουν πως θα έπρεπε να είχα. Από τη μαμά είχα πάρει την αδύνατη κορμοστασιά και τα ανοιχτόχρωμα μάτια, όχι όμως καθαρά πράσινα, ήταν ανοιχτοκάστανα. Ήθελα πολύ να είχα το αλαβάστρινο δέρμα και τα ξανθά μαλλιά της μαμάς, αλλά είχαν υπερισχύσει τα σκούρα χρώματα του μπαμπά.

Δεν βοηθούσε το γεγονός πως ήμουν ντροπαλή και φορούσα γυαλιά. Δεν ήμουν ποτέ αυτή που ξεχώριζε σ' ένα πλήθος. Προτιμούσα να μένω στις σκιές. Και να διαβάζω μόνη μου βιβλία. Αυτό και οι καλοί βαθμοί που έπαιρνα στο σχολείο είχαν καταδικάσει κάθε ευκαιρία μου να είμαι δημοφιλής ανάμεσα στους συνομηλίκους μου. Επομένως, το σίγουρο ήταν πως αγόρια σαν τον Χάρντι δεν με πρόσεχαν ποτέ.

«Έλα», είπε, οδηγώντας με σε ένα πλάτωμα με τοιμεντένια σκαλοπάτια λίγο παραπίσω. Ο Χάρντι είχε ένα καμαρωτό βάνι που τον έκανε να μοιάζει με χαρούμενο αδέσποτο σκύλο.

Τον ακολούθησα διστακτικά, και αναρωτήθηκα πόσο θα θυμωνε η μαμά αν μάθαινε ότι είχα φύγει με έναν ξένο. «Δικό σου είναι αυτό;» ρώτησα, με τα πόδια μου να βουλιάζουν στο ξερό καφετί χορτάρι καθώς προχωρούσαμε προς το τροχόσπιτο.

Ο Χάρντι απάντησε πάνω από τον ώμο του. «Μένω εδώ με τη μαμά μου, δύο αδερφούς και μία αδερφή».

«Πολλά άτομα για ένα τροχόσπιτο», σχολίασα.

«Ναι, πράγματι. Πρέπει να μετακομίσω σύντομα – δεν υπάρχει χώρος εδώ για μένα. Η μαμά λέει ότι μεγαλώνω τόσο γρήγορα, που θα ρίξω τους τοίχους του τροχόσπιτου».

Η σκέψη ότι αυτό το πλάσμα θα μεγάλωνε κι άλλο ήταν σχεδόν ανησυχητική. «Πόσο ακόμα θα μεγαλώσεις;» ρώτησα.

Γέλασε και πήγε σε μια βρύση που είχε στερεωμένο στην άκρη της ένα σκονισμένο γκριζό λάστιχο ποτίσματος. Την άνοιξε και πήγε να πιάσει την άκρη του λάστιχου. «Δεν ξέρω. Είμαι ήδη πιο ψηλός από τους περισσότερους συνομηλίκους μου. Κάτσε στο σκαλοπάτι και τέντωσε τα πόδια σου».

Υπάκουσα, κοιτάζοντας τις γρατζουνισμένες γάμπες μου, το δέρμα με το παιδικό σκούρο χνούδι. Είχα δοκιμάσει μερικές φορές να ξυρίσω τα πόδια μου, αλλά δεν ήταν κάτι που έκανα τακτικά. Ασυναίσθητα, τα συνέκρινα με τα λεία μαυρισμένα πόδια της ξανθιάς, κι ένιωσα να φουντώνει μέσα μου η ντροπή.

Ο Χάρντι με πλησίασε με το λάστιχο, κάθισε στις φτέρνες του και με προειδοποίησε: «Αυτό μπορεί να τσουξίσει λίγο, Λίμπερτι».

«Δεν πειράζει—» Σταμάτησα απότομα ξαφνιασμένη. «Πώς ξέρεις το όνομά μου;»

Ένα χαμόγελο σχηματίστηκε στη γωνία των χειλιών του. «Το γράφει στο πίσω μέρος της ζώνης σου».

Οι ζώνες με ονόματα ήταν πολύ της μόδας εκείνη τη χρονιά. Είχα ικετεύσει τη μαμά να μου παραγγείλει μία. Είχαμε διαλέξει μία με ροζ απαλό δέρμα και το όνομά μου ήταν γραμμένο με κόκκινα γράμματα.

Κράτησα την ανάσα μου όσο ο Χάρντι ξέπλενε με χλιαρό νερό τα γόνατά μου από το αίμα και το χώμα. Με έτσουξε περισσότερο απ' ό,τι περίμενα, ειδικά όταν προσπάθησε να ξεκολλήσει με τα δάχτυλά του κάτι επίμονα πετραδάκια από το πρησμένο δέρμα μου.

Έκανε έναν παρηγορητικό ήχο την ώρα που μόρφασα, και άρχισε να μου μιλά για να ξεχαστώ. «Πόσων χρονών είσαι; Δώδεκα;»

«Δεκατεσσάρων και τρία τέταρτα».

Τα γαλάζια μάτια του σπίθισαν. «Είσαι κάπως μικροκαμωμένη για δεκατεσσάρων και τρία τέταρτα».

«Δεν είμαι», απάντησα αγανακτισμένη. «Εσύ πόσων χρονών είσαι;»

«Δεκαεπτά και δύο πέμπτα».

Σφίχτηκα με την ευγενική ειρωνεία, αλλά όταν συνάντησα το βλέμμα του, είδα ένα ίχνος μιας παιχνιδιάρικης νότας. Ποτέ δεν είχα νιώσει τη γοητεία άλλου πλάσματος τόσο έντονα. Η ζεστασιά και η περιέργεια δημιουργούσαν μια ανείπωτη ερώτηση στην ατμόσφαιρα.

Αυτό συμβαίνει ελάχιστες φορές στη ζωή. Συναντάς έναν άγνωστο και το μόνο που ξέρεις είναι ότι θες να μάθεις τα πάντα γι' αυτόν.

«Πόσα αδέρφια έχεις;» ρώτησε.

«Κανένα. Είμαστε μόνο εγώ, η μαμά και ο φίλος της».

«Αύριο, αν μπορέσω, θα φέρω να σου γνωρίσω την αδερφή μου, τη Χάνα. Μπορεί να σε συστήσει σε κάποια άλλα παιδιά εδώ και να σου δείξει ποια να αποφεύγεις». Ο Χάρντι σταμάτησε να ρίχνει νερό πάνω στα γόνατά μου, που τώρα ήταν ροδαλά και καθαρά.

«Και η κοπέλα που μιλούσες τώρα; Είναι κι αυτή κάποια που πρέπει να αποφεύγω;»

Χαμογέλασε φευγαλέα. «Είναι η Τάμριν. Ναι, να την αποφεύγεις. Δεν συμπαθεί και πολύ τα άλλα κορίτσια». Πήγε να κλείσει το νερό και μετά ήρθε και στάθηκε από πάνω μου, με τα σκούρα καστανά μαλλιά του να πέφτουν στο μέτωπό του. Ήθελα να του τα κάνω πίσω. Ήθελα να τον αγγίξω, όχι αισθησιακά, μα από θαυμασμό.

«Θα πας σπíti τώρα;» ρώτησε ο Χάρντι, δίνοντάς μου το χέρι

του για να με σηκώσει. Οι παλάμες μας ενώθηκαν. Με τράβηξε όρθια και, πριν με αφήσει, βεβαιώθηκε ότι μπορούσα να σταθώ.

«Όχι ακόμα. Έχω μια δουλειά. Πρέπει να δώσω μια επιταγή στον κύριο Σάντλεκ». Ψηλάφισα την πίσω τσέπη μου να βεβαιωθώ ότι την είχα ακόμα.

Το όνομα έκανε τον Χάρντι να συνοφρυωθεί. «Θα έρθω μαζί σου».

«Δεν χρειάζεται», είπα, αν και ένιωσα τρισευτυχισμένη που προσφέρθηκε.

«Χρειάζεται. Η μαμά σου δεν πρέπει να σε στέλνει μόνη στο γραφείο υποδοχής».

«Δεν καταλαβαίνω».

«Θα καταλάβεις μόλις τον γνωρίσεις». Ο Χάρντι με έπιασε από τους ώμους και είπε: «Αν ποτέ χρειαστεί να πας στον Λούις Σάντλεκ για οποιονδήποτε λόγο, θα έρχεσαι πρώτα σε μένα».

Η λαβή τον χεριών του με ηλέκτρισε. Η φωνή μου ακούστηκε ξέπνοη καθώς είπα: «Δεν θέλω να σε βάζω σε κόπο».

«Κανένας κόπος». Με κοίταξε για λίγο κι έκανε μισό βήμα πίσω.

«Είσαι πολύ καλός», είπα.

«Διάολε». Κούνησε το κεφάλι του και απάντησε χαμογελώντας: «Δεν είμαι καλός. Αλλά ανάμεσα στα πίμπουλ της μισ Μάρβα και τον Σάντλεκ, κάποιος πρέπει να σε προσέχει».

Περπατήσαμε μαζί στον κεντρικό δρόμο, με τον Χάρντι να κονταίνει το βήμα του για να το συντονίζει με το δικό μου. Όταν τα βήματά μας συγχρονίστηκαν απόλυτα, ένιωσα ένα βαθύ εσωτερικό τοίμπημα ικανοποίησης. Θα μπορούσα να περπατάω έτσι δίπλα του για πάντα. Ελάχιστες φορές στη ζωή μου είχα απολαύσει τόσο μια στιγμή, δίχως τη μοναξιά να παραμονεύει.

Ότανμίλησα, η φωνή μου ακούστηκε αποχαυνωμένη στα

αφτιά μου, σαν να ήμασταν ξαπλωμένοι πάνω στο παχύ χορτάρι στη σκιά ενός δέντρου. «Γιατί λες ότι δεν είσαι καλός;»

Χασκογέλασε βαθιά. «Διότι είμαι ένας αμετανόητος αμαρτωλός».

«Κι εγώ». Δεν ήταν αλήθεια, φυσικά, αλλά αν αυτό το αγόρι ήταν ένας αμετανόητος αμαρτωλός, ήθελα κι εγώ να είμαι.

«Δεν είσαι», είπε με μια βαριεστημένη βεβαιότητα.

«Πώς είσαι τόσο σίγουρος, από τη στιγμή που δεν με ξέρεις;»

«Το καταλαβαίνω απ' αυτό που βλέπω».

Του έριξα ένα λοξό βλέμμα. Μπήκα στον πειρασμό να τον ρωτήσω τι άλλα καταλάβαινε από την εμφάνισή μου, αλλά φοβόμουν πως ήδη ήξερα. Η ατημέλητη αλογοουρά μου, το μέτριο μήκος των μαλλιών μου, τα χοντρά γυαλιά και τα πυκνά φρύδια μου... δεν αποτελούσαν τη φαντασίωση ενός αγοριού. Αποφάσισα ν' αλλάξω κουβέντα. «Είναι κακός ο κύριος Σάντλεκ;» ρώτησα. «Γι' αυτό δεν πρέπει να τον επισκέπτομαι μόνη μου;»

«Κληρονόμησε το πάρκο τροχόσπιτων από τους γονείς του, κι από τότε παρενοχλεί κάθε θηλυκό που συναντά στον δρόμο του. Το έκανε και με τη μαμά μου μερικές φορές, μέχρι που τον απείλησα ότι θα του σπάσω τα μούτρα».

Δεν αμφέβαλλα ούτε στο ελάχιστο γι' αυτό. Ο Χάρντι, παρά την πολύ νεαρή ηλικία του, ήταν αρκετά μεγαλόσωμος για να κάνει ζημιά σε κάποιον.

Φτάσαμε στο σπίτι με τα κόκκινα τούβλα, που έμοιαζε με κατοίκι σκαρφαλωμένο στην άγονη γη. Στον κεντρικό δρόμο έξω απ' αυτό υπήρχε μια ασπρόμαυρη πινακίδα που έγραφε «ΡΑΝΤΣΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΩΝ ΜΠΛΟΥΜΠΟΝΕΤ» κι είχε μπουκέτα από ξεθωριασμένα πλαστικά μπλουμπόνετ στερεωμένα στις τέσσερις γωνίες της – το λουλούδι αυτό, με τα πολλά μικρά γαλάζια ανθάκια, είναι το σήμα κατατεθέν της πολιτείας του Τέξας. Πίσω από

την πινακίδα υπήρχε μια σειρά από τσιγκινα φλαμίνγκο γεμάτα τρύπες από σφαίρες.

Αργότερα έμαθα πως πολλοί ένοικοι, όπως και ο κύριος Σάντλεκ, πήγαιναν για σκοποβολή στο διπλανό χωράφι. Έκαναν εξάσκηση σε μια σειρά από ψεύτικα φλαμίνγκο, που τινάζονταν πάνω στα ελατήριά τους κάθε φορά που κάποιος τα πετύχαινε. Όταν ένα φλαμίνγκο γέμιζε με πάρα πολλές τρύπες για να μπορεί να χρησιμοποιηθεί κι άλλο, το τοποθετούσαν στην μπροστινή είσοδο του πάρκου για να επιδεικνύουν τις ικανότητες των ενοίκων στη σκοποβολή.

Στο τζάμι της μπροστινής πόρτας κρεμόταν μια πινακίδα που έγραφε «ΑΝΟΙΧΤΑ». Με τον Χάρντι δίπλα μου, πήγα άφοβα στην πόρτα, τη χτύπησα και την άνοιξα.

Εκείνη την ώρα καθάριζε την είσοδο μια Λατινοαμερικάνα καθαρίστρια. Στη γωνία, ένα κασετόφωνο έπαιζε μουσική πόλκα. Το κορίτσι σήκωσε τα μάτια και μίλησε σε γρήγορα ισπανικά. «*Cuidado, el piso es mojado*».

Ήξερα ελάχιστα ισπανικά. Μην έχοντας ιδέα τι έλεγε, κούνησα απολογητικά το κεφάλι μου. Όμως, ο Χάρντι απάντησε αμέσως: «*Gracias, tendremos cuidados*». Έβαλε το χέρι του στη μέση μου. «Πρόσεχε. Το πάτωμα γλιστράει».

«Μιλάς ισπανικά;» τον ρώτησα κάπως έκπληκτη.

Σήκωσε τα φρύδια του. «Εσύ όχι;»

Κούνησα κάπως ντροπιασμένη το κεφάλι μου. Πάντα ντρεπόμουν που, παρά την καταγωγή μου, δεν μιλούσα τη γλώσσα του πατέρα μου.

Στην πόρτα του γραφείου υποδοχής εμφανίστηκε μια ψηλή, μεγαλόσωμη φιγούρα. Εκ πρώτης όψεως, ο Λούις Σάντλεκ ήταν όμορφος. Όμως, ήταν μια κατεστραμμένη ομορφιά, το πρόσωπο και το σώμα του έφεραν σημάδια καταχρήσεων. Το ριγέ

καουμπόικο πουκάμισό του ήταν βγαλμένο έξω απ' το παντελόνι, σε μια προσπάθεια να κρύψει τη χοντρή κοιλιά του. Παρόλο που το παντελόνι του φαινόταν να είναι από φτηνό πολυεστερικό ύφασμα, οι μπότες του ήταν από γαλάζιο δέρμα φιδιού. Τα κανονικά, αρμονικά χαρακτηριστικά του έχαναν την ομορφιά τους από τα φουσκωμένα μάγουλα και τον πρησμένο λαιμό του.

Ο Σάντλεκ με κοίταξε με συγκαλυμμένο ενδιαφέρον και τα χείλη του σχημάτισαν ένα πονηρό χαμόγελο. Μίλησε πρώτα στον Χάρντι. «Ποια είναι η μικρή βρομομετανάστρια;»

Με την άκρη του ματιού μου, είδα την καθαρίστρια να σφιγγεται και να σταματά για λίγο το σφουγγάρισμα. Προφανώς, είχε ακούσει πολλές φορές αυτή τη λέξη.

Βλέποντας την ένταση στο σαγόνι του Χάρντι και τη σφιγμένη γροθιά του, είπα βιαστικά: «Κύριε Σάντλεκ, είμαι—»

«Μην την ξαναπείς έτσι», είπε ο Χάρντι με έναν τόνο που με έκανε ν' ανατριχιάσω.

Κοιτάχτηκαν με ολοφάνερη έχθρα. Ένας άντρας κάποιας ηλικίας, κι ένα αγόρι στα πρώτα χρόνια της νιότης του. Όμως, δεν είχα καμία αμφιβολία ποια θα ήταν η κατάληξη αν πιάνονταν στα χέρια.

«Είμαι η Λίμπερτι Τζόουνς», είπα, προσπαθώντας να ελαφρύνω την ατμόσφαιρα. «Μετακομίσαμε με τη μητέρα μου στο καινούριο τροχόσπιτο». Έβγαλα τον φάκελο από την τσέπη μου και του τον έδωσα. «Μου είπε να σας δώσω αυτό».

Ο Σάντλεκ πήρε τον φάκελο και τον έχωσε στην τσέπη του πουκαμίσου του, κοιτάζοντάς με από την κορφή ως τα νύχια. «Η Νταϊάνα Τζόουνς είναι η μαμά σου;»

«Μάλιστα, κύριε».

«Πώς έκανε μια τέτοια γυναίκα ένα μαυροτσούκαλο σαν εσένα; Ο μπαμπάς σου θα πρέπει να είναι Μεξικάνος».

«Μάλιστα, κύριε».

Χαμογέλασε ειρωνικά και κούνησε το κεφάλι του. «Πες στη μαμά σου την επόμενη φορά να μου φέρει η ίδια την επιταγή. Πες της ότι θέλω να συζητήσουμε κάποια πράγματα».

«Εντάξει». Ανυπομονώντας να φύγω από κει μέσα, τράβηξα τον Χάρντι από το μυώδες μπράτσο του. Ρίχνοντας μια τελευταία απειλητική ματιά στον Λούις Σάντλεκ, ο Χάρντι με ακολούθησε στην πόρτα.

«Καλύτερα να μην τριγυρίζεις με λευκά καθάρματα σαν τους Κέιτς, μικρή», φώναξε ο Σάντλεκ πίσω μας. «Είναι όλοι τους μπελάδες. Και ο Χάρντι ο χειρότερος απ' όλους».

Μετά από ελάχιστα λεπτά με κείνον, ένιωθα σαν σκουπίδι. Γύρισα και κοίταξα έκπληκτη τον Χάρντι.

«Τι κόπανος!» είπα.

«Θα μπορούσες να τον πεις κι έτσι».

«Έχει γυναίκα και παιδιά;»

Ο Χάρντι κούνησε το κεφάλι του. «Απ' όσο ξέρω, έχει πάρει δύο διαζύγια. Κάποιες γυναίκες στην πόλη τον θεωρούν κελεπούρι. Δεν του φαίνεται, αλλά έχει λεφτά».

«Από το πάρκο τροχόσπιτων;»

«Απ' αυτό και από μια δυο άλλες επιχειρήσεις».

«Τι άλλες επιχειρήσεις;»

Γέλασε ειρωνικά. «Δεν θες να ξέρεις».

Περπατήσαμε μέχρι τη στροφή αμίλητοι. Τώρα που έπεφτε το σούρουπο, υπήρχαν κάποια σημάδια ζωής στο πάρκο... αμάξια, φωνές και ο ήχος τηλεοράσεων, μυρωδιές τηγανητών φαγητών. Ο πυρακτωμένος ήλιος έδυε στον ορίζοντα, χρωματίζοντας τον ουρανό με μαβιές, πορτοκαλί και κόκκινες αποχρώσεις.

«Αυτό είναι;» ρώτησε ο Χάρντι σταματώντας μπροστά από το λευκό τροχόσπιτό μου με τις αλουμινένιες λεπτομέρειες.

Έγνεψα πριν καν δω το προφίλ της μητέρας μου στο παράθυρο της κουζινούλας. «Ναι, αυτό», είπα ανακουφισμένη. «Σ' ευχαριστώ».

Καθώς στεκόμουν και τον κοιτάζα μέσα απ' τα χοντρά γυαλιά μου, ο Χάρντι παραμέρισε μια τούφα που είχε ξεφύγει από την αλογοουρά μου. Το σκληρό ακροδάχτυλό του άγγιξε απαλά τα μαλλιά μου, σαν χάδι από γλώσσα γάτας. «Ξέρεις τι μου θυμίζεις;» ρώτησε κοιτάζοντάς με εξεταστικά. «Πυγμαία κουκουβάγια».

«Δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα», είπα.

«Υπάρχει. Ζουν κυρίως στα νότια, πέρα από την κοιλάδα του Ρίο Γκράντε. Αλλά πού και πού κάποια έρχεται ως εδώ. Έχω δει». Με τον αντίχειρα και τον δεικτη έδειξε ένα μέγεθος δέκα πόντων. «Είναι τόσο μικρές. Πολύ γλυκό μικρό πουλάκι».

«Εγώ δεν είμαι μικρή», διαμαρτυρήθηκα.

Ο Χάρντι χαμογέλασε. Η σκιά του έπεσε πάνω μου, προστατεύοντας τα μάτια μου από την αντηλιά της δύσης. Ένιωσα ένα πρωτόγνωρο συναίσθημα. Ήθελα να μπω πιο βαθιά στη σκιά, μέχρι να ανταμώνω το κορμί του, να νιώσω τα χέρια του γύρω μου. «Ο Σάντλεκ είχε δίκιο, ξέρεις», είπε.

«Για ποιο πράγμα;»

«Είμαι μπελάς».

Το ήξερα αυτό. Η επαναστατημένη καρδιά μου το ήξερε, το ίδιο και τα κομμένα μου γόνατα, το ίδιο και το σφιγμένο μου στομάχι. «Μ' αρέσουν οι μπελάδες», κατάφερα να πω, και το γέλιο του αντήχησε στην ατμόσφαιρα.

Απομακρύνθηκε βαδίζοντας με μεγάλες, ρευστές δρασκελιές, μια σκοτεινή μοναχική φιγούρα. Θυμήθηκα τη δύναμη των χεριών του την ώρα που με σήκωνε από κάτω. Έμεινα να τον παρακολουθώ μέχρι που εξαφανίστηκε, κι ένιωσα τον λαιμό μου πιχτό, σαν να είχα καταπιεί ζεστό μέλι.

Το ηλιοβασιλέμα χάθηκε, αφήνοντας πίσω του μόνο μια χα-
ραμάδα φωτός στον ορίζοντα, σαν ο ουρανός να ήταν μια μεγάλη
πόρτα και ο Θεός να έριχνε μια τελευταία ματιά. *Καληνύχτα,
Γουέλκομ, σκέφτηκα, και μπήκα στο τροχόσπιτο.*